

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1705/2019
12.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Антоновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миленко Чеперковић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 506/18 од 25.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 12.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 506/18 од 25.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву, Судске јединице у Врњачкој Бањи П 7/15 од 17.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати износ од 33.000 евра са каматом коју одређује Централна европска банка за евро почев од 08.05.2008. године до исплате, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу пословне банке у месту плаћања на дан плаћања, све у року од 15 дана од дана пријема одлуке. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се раскине предуговор о купопродаји непокретности закључен дана 08.05.2008. године у ... између тужиоца као купца и туженог као продавца, повучена. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 506/18 од 25.12.2018. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Краљеву, Судске јединице у Врњачкој Бањи П 7/15 од 17.03.2017. године у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 33.000 евра са каматом коју одређује Централна европска банка за евро почев од 30.04.2012. године до исплате, све у динарској противвредности према најповољнијем курсу пословне банке у месту плаћања на дан плаћања, у року од 15 дана од дана пријема преписа одлуке, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да му на досуђени износ плати камату коју одређује Централна европска банка за евро за период почев од 08.05.2008. године до 29.04.2012.

године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 498.039,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа одлуке, под претњом принудног извршења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (одлуке садржане у ставу првом, другом и четвртном изреке), тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Неоснован је навод ревидента да је од стране другостепеног суда учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, будући да је, по налажењу овог суда, другостепени суд правилно ценио све изведене доказе у смислу одредбе члана 8. ЗПП и на основу такве оцене правилно узео као доказане одређене чињенице на основу којих је донео закониту и правилну пресуду.

Према чињеничном стању утврђеном у другостепеном поступку, парничне странке су биле дугогодишњи пријатељи. Тужилац је туженом дана 08.05.2008. године у присуству своје супруге, сведока ВВ из ..., предао износ од 33.000 евра, ради куповине два стана у стамбеној згради коју је тужени намеравао да гради на парцелама на којима је имао право коришћења, с тим да парничне странке нису сачиниле уговор о купопродаји предметних станова. Странке су дана 08.05.2008. године потписале предуговор у којем је, између осталог, наведено да је купопродајна цена за непокретности из члана 1. тог предуговора износ од 40.000 евра у динарској противвредности, од ког износа купац даном овере овог уговора код суда исплаћује 40.000 евра у динарској противвредности купопродајне цене на руке овде продавацу, што својим потписом на овом уговору потврђује и продавац као доказ исплаћене купопродајне цене, док се продавац обавезао да купцу изврши предају у државину предметних непокретности најкасније до 31.12.2008. године. Потписи уговарача нису оверени од стране суда. Неспорно је међу странкама да тужени није ни започео изградњу зграде у којој су требали да се налазе наведени станови.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да предуговор не производи правно дејство у смислу одредбе члана 45. став 2. Закона о облигационим односима у вези члана 4. ст. 1. и 2. тада важећег Закона о промету непокретности („Службени гласник РС“, бр.42/98 и 111/09), будући да потписи уговорних страна нису оверени од стране суда, те да се основ по коме је тужени примио износ од 33.000 евра од тужиоца није остварио, због чега је тужени на основу

члана 210. ЗОО у обавези да тужиоцу врати примљени износ и то са каматом од дана подношења тужбе суду у смислу члана 214. ЗОО.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да тужени током поступка није доказао тврдњу да предметни новчани износ није примио од тужиоца, те је правилном применом материјалног права усвојио тужбени захтев тужиоца.

Одредбом члана 210. Закона о облигационим односима је прописано да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или у закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће да накнади вредност постигнуте користи. Обавеза враћања, односно, накнада вредности настаје и када је нешто примио с обзиром на основ који се није остварио или је касније отпао.

Имајући у виду утврђено чињенично стање од стране другостепеног суда, правилан је закључак тог суда да је у конкретном случају имовина тужиоца умањена, а имовина туженог се увећала на његов рачун, те како се основ за тај прелаз имовине није остварио, будући да тужени није изградио стамбену зграду, те тужилац није стекао право својине на предметним непокретностима, настала је обавеза стицаоца - неосновано обogaћеног да неосновано осиромашеном врати оно што је без правног основа ушло у његову имовину.

Наводима туженог изнетим у ревизији се у суштини оспорава оцена доказа и примена правила о терету доказивања од стране другостепеног суда, који наводи су неосновани. По оцени овог суда, другостепени суд је правилном применом одредбе члана 8. ЗПП донео пресуду по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучио које ће чињенице да узме као доказане, те правилно применио и правило о терету доказивања, у смислу одредаба чланова 228-231. ЗПП.

Правилна је и одлука другостепеног суда о трошковима парничног поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић